Željezo se kuje dok je vruće

U suprotnosti s izrekom iz naslova stoji ona „sve što možeš prebaciti za sutra, nikako nemoj obaviti danas“. E pa tako se autor ovih redaka odvažio za ovu drugu mudrost i izvještaj s treće Humanitarne regate hrvatskih skipera odlagao do danas – užežin ČETVRTE regate.

Tekst je, kao što vidite tu ali još nedostaju fotografije i filmovi. Vjerujem da će materijali koje smo do sada skupili biti dio neke kompilacije prilikom neke jubilarne regate ili nas možda uhvati kreativni trenutak pa i prije nešto objavimo na društvenim mrežama…

Bilo kako mu drago, krećemo s friškim izvještajem od lani. Izlišno je i deplasirano sada navoditi poimence tko je koga nadmudrio u Splitskim vratima ili tko je prosuo prednost iz kanala ulaskom u Starogrojsku valu. Bit će dovoljno navesti ono što nas veseli ili rastužuje, ono na što smo ponosni, ono što nam daje snagu za dalje i ono što vrijedi da ostane upamćeno.

Dakle, unatoč stidljivim prijavama ipak se skupio respektabilan broj ekipa na startu. To je ono što nas veseli. Treće izdanje regate dokazalo je da smo na dobrom putu i da nam ljudi vole dolaziti na druženje i utrkivanje.

Žao nam je što lani na startu nismo imali ekipu sastavljenu isključivo od hostesa, iako ih nije manjkalo u natjecateljskim ekipama. Također, lani se nije pojavila ekipa iz Ploča koja nas vjerno prati od samih početaka. Iako je razlog izostanka sasvim opravdan ipak su nam nedostajali. I lani smo imali dojam da bi na regatu moglo doći više komercijalnih skipera budući da je njihova udruga suorganizator ovog događaja, međutim to je druga tema.

Iznimno nas pak veseli da su jednu skupinu natjecatelja činili isključivo skiperi koji od komercijalne plovidbe žive. Tako je, radi se o skupini katamarana. Treće izdanje regate hrvatskih skipera pamtit ćemo po prvom startu katamarana čiji su kapetani, uzgred budi rečeno; svi od reda profesionalni, komercijalni skiperi. Radi se o posadama katamarana Mala, Marla i Avocado. Nezaboravan će ostati njihov start u Splitskim vratima gdje su neki čak vozili krmom ne bi li napuhali jedra i pozicionirali se ispred startne linije. Mladost na Maloj i Marli krenula je prema Visu nadajući se da će tim putem prije doći do Starog Grada dok je stari lisac Alen Maslov odlučio ne udaljavati se previše od svojeg Brača viknuvši nam nakon starta da on ne zna za drugi put do Staroga Grada nego ovaj kojim je krenuo. Alen Maslov osim što je osvojio povijesnu prvu *Zlatnu doksu* u konkurenciji katamarana ovom prilikom je dobio i priznanje kolega iz udruge za životno djelo odnosno doprinos razvoju struke. Skroman kakav već je, nakon dodjele priznanja podijelio je sa svima bočicu „Medvidice“ s ostalim sudionicima izjavivši da je „*baš lipo da smo ga se sitili, ka i da mu je puno drago što cijenimo to što radi ali da bi bilo lipo da se više mladoga svita uputi njegovim stopama, ka.*“ Alene, čestitamo od srca!

„Medvidica“ koju spominjemo u prethodnoj rečenici dio je poklona hvarskih vinara koji su nas počastili svojim odabranim etiketama. Hvala im na ovoj lijepoj gesti koju je inicirala starogradska turistička zajednica koja nas svake godine toplo dočekuje i čini sve da se u Starom Gradu osjećamo *ka doma*. Ovdje je red da se zahvalimo i starogradskoj Lučkoj upravi na toplom dočeku i kolegijalnom tretmanu tijekom naših regata. Hvala!

Ukusnu i krepku večeru lani nam je spravio Damir Čavić jer je Jurko Dragičević bio opravdano odsutan. Bilo nam je malo teže nositi teću od Damirove konobe nego od Jurkove Pinete međutim vridilo je…

Nedjeljno jutro natjecatelje je iznenadilo friškim kruhom, ne zato jer je to bilo iznenađenje organizatora već zato što smo zaboravili da smo u Damira uz večeru ugovorili njegov domaći kruh (koji je inače bolji od kolača), odnosno smetnuli s uma otkazati narudžbu u pekari. Nismo primijetili da se itko žalio zbog našeg propusta.

Ranije spomenute kolegice hostese dale su sve od sebe na plesnom podiju unatoč oštroj konkurenciji rasplesanog Lea Lemešića. Kad smo već kod Lea, treće izdanje naše regate pamtit ćemo po jedrilici na kojoj su nastupile tri generacije jedne obitelji. Naime, Leo je poveo svojeg oca i sina. Bravo za Lemešiće!

Nedjeljno jedrenje pokazalo je još jedan klasik Regate hrvatskih skipera – slabi jutarnji povjetarac stavio je natjecatelje na kušnju živaca i jedriličarskog znanja. Prvi korak do pobjede pretpostavlja ispravno čitanje razvoja vjetrova u starogradskoj vali. Sljedeći ispit je savladati sve zamke Mrduje, dok je i cilj ispred Zente lani bio sve samo ne predvidljiv i izvjestan.

Sve u svemu, ostvarili smo još jednu uspješnu regatu uz obilje dobre volje i veselja, već po običaju skupivši novčanu donaciju obiteljima naših preminulih kolega i prijatelja.

Sljedeće, četvrto izdanje kreće već sutra stoga *stay tuned*.

Umjesto obećanja da će sljedeći izvještaj doći ranije i to popraćen foto i video materijalima pala je oklada hoće li se to dogoditi već u ponedjeljak poslije regate ili opet noć prije jubilarne pete.